Ankenævnet for Forsikring

927/13

Den 18. november 2013 blev i sag nr. 84.423:

xxxxxxx xxxxxx xxxxxxxxx
xxxx xxxxxxxxxxxx x x
xxxx xxxxxxx

mod

Gjensidige Forsikring ASA
A.C. Meyers Vænge 9
2450 København SV

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring i Gjensidige Forsikring ASA. Hun klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for varigt mén.

Det fremgår af sagen, at klageren siden 1992 har arbejdet på to institutioner for udviklingshæmmede. I løbet af sine ansættelser har hun været involveret i mindst fire episoder, hvor institutionens beboere enten har truet hende eller udsat hende for vold. Hun var flere gange sygemeldt med bl.a. angst, søvn- og koncentrationsbesvær og blev førtidspensioneret pr. 1/1 2009. Sagen har været vurderet i Arbejdsskadestyrelsen, der den 25/9 2009 anerkendte, at hun havde udviklet posttraumatisk stresssyndrom, at dette kunne anses som en arbejdsskade, og at hendes varige mén udgjorde 5 %. I afgørelse af den 22/6 2010 forhøjede Arbejdsskadestyrelsen klagerens varige mén til 20 %. I afgørelser af 27/9 2011 og 28/9 2011 vurderede Arbejdsskadestyrelsen på foranledning af klagerens advokat fire konkrete episoder individuelt. Selskabet afviste med henvisning til disse afgørelser at udbetale erstatning for varigt mén. Klagerens advokat indbragte derefter sagen for nævnet, der i kendelse af den 3/12 2012 efterfølgende udtalte:

"Nævnet udtaler:
Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at ingen af de omhandlede episoder i sig selv har medført gener svarende til en méngrad på mindst 5 %. Nævnet finder ikke grundlag for at foretage en anden vurdering af méngraden end den, der er kommet til udtryk i Arbejdsskadestyrelsens vurderinger. Nævnet kan herefter ikke kritisere selskabets afgørelse.

At Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at de 4 episoder over et 3-årigt forløb har givet hende gener svarende til en méngrad på 20 %, kan ikke føre til et andet resultat, da ulykkesforsikringen ikke dækker varige følger, der skyldes belastninger over et tidsrum.

Som følge heraf

b e s t e m m e s:

Klageren får ikke medhold."

Klagerens advokat henvendte sig efterfølgende til Arbejdsskadestyrelsen på ny. I brev af den 18/12 2012 anførte han bl.a.:

"Arbejdsskadestyrelsen har i afgørelser af 27. september 2011 anerkendt de anmeldte arbejdsskadesager, som arbejdsulykker.

Arbejdsskadestyrelsen havde forud herfor også anerkendt forholdene som erhvervsbetinget sygdomme og har herfor fastsat en samlet méngrad til 20 %.

I afgørelserne af 27. september 2011 fastsættes der dog ikke en méngrad.

Arbejdsskadestyrelsen skriver 'vi vurderer, at dit men efter arbejdsskaden er mindre end 5 %.'

Af begrundelsen fremgår, at der allerede vedrørende 03, 04, og 06-sagerne er fastsat og udbetalt en méngrad på i alt 20 %, og at anerkendelsen af sagerne, også som arbejdsulykker, ikke kan begrunde et yderligere varigt men.

I min klients sag mod sit ulykkesforsikringsselskab har sagen været indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Kopi af kendelse herfra af 3. december 2012 vedlægges.

Ankenævnet lægger til grund, at de anerkendte arbejdsulykker ikke har medført en méngrad på mindst 5 %.

Jeg har for ankenævnet gjort gældende, at det ikke er korrekt, og at Arbejdsskadestyrelsens afgørelser skal læses således, at Arbejdsskadestyrelsen blot ikke har fundet anledning til at fordele méngraden på 20 % på de anerkendte ulykkestilfælde, idet den samlede méngrad ikke overstiger det der allerede er anerkendt og udbetalt.

Afgørelserne kan ikke læses således, at de anerkendte arbejdsulykker ikke har medført en méngrad på mindst 5 %.

Jeg skal på grund af denne forståelsesmæssige problemstilling bede Arbejdsskadestyrelsen om at uddybe sine afgørelser.

Skal afgørelserne forstås således:

at ulykkestilfældene ikke har medført en méngrad på mindst 5 %, eller

at arbejdsulykkerne ikke kan medføre yderligere méngrad i forhold til den méngrad, der i forvejen er fastsat i sagen som erhvervsbetinget sygdom.

Da det har betydning for ulykkessagen, beder jeg endvidere Arbejdsskadestyrelsen om at fordele méngraden 20 % på de anerkendte ulykkestilfælde.

Hvilken méngrad bidrager de enkelte ulykkestilfælde skønsmæssigt med?"

Arbejdsskadestyrelsen bemærkede i brev af den 11/1 2013 til klagerens advokat heroverfor bl.a.:

"Som svar på dit brev af 18. december 2012 kan vi oplyse, at vores lægekonsulent tidligere har vurderet, at det samlede psykiske mén er skønsmæssig 20 procent, og skal fordeles ligeligt på 04-sagen, 05-sagen og 06 sagen med skønsmæssig 5-8 procent i hver sag.

Derimod mener vores lægekonsulent, at hændelsen tilbage i 1999 (03-sagen) spiller en mindre rolle og dermed ikke i sig selv medfører et varigt mén på 5 procent eller derover."

Klagerens advokat anmodede efterfølgende nævnet om at genoptage sagen. I brev af den 15/1 2013 til nævnet har han bl.a. anført:

"I fortsættelse af mit brev af 18. december 2012, og idet der nu foreligger et svar fra Arbejdsskadestyrelsen på min henvendelse af samme dato, beder jeg om, at Ankenævnet for Forsikring genoptager sagen.

Som det fremgår af det vedlagte svar fra Arbejdsskadestyrelsen af 11. januar 2013, har de 3 ulykker - 04-sagen, 05-sagen og 06-sagen - hver bidraget med 5-8 % mén i alt 20 %.

Det er ikke vurderet, at hændelsen fra 1999 (03-sagen) spiller en rolle.

Der foreligger, jfr. tidligere afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen, således 3 ulykkestilfælde, der opfylder ulykkesdefinitionen i henhold til den gældende forsikring, og hver af ulykkerne har bidraget med en méngrad på 5-8 %, i alt 20 %, som skal betales af ulykkesforsikringen.

Som tidligere nævnt hviler Ankenævnet for Forsikrings afgørelse på den urigtige opfattelse af, at de 3 ulykkestilfælde ikke havde medført et varigt mén.

Det forhold, at varigt mén allerede var udbetalt i arbejdsskadesagen, som en arbejdsbetinget lidelse, kan ikke medføre, at der ikke foreligger et ulykkestilfælde, og Arbejdsskadestyrelsens nu supplerende udtalelse vidner også om, at hver af ulykkestilfældene relevant har medvirket til en helbredsforværring på over 5 % (5-8 %)."

Selskabet har i brev af den 19/6 2013 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"**Sagens fakta**
Forløbet vedr. ulykkesforsikringen

Den 4. november 2009 ringede forsikrede og oplyste, at hun havde fået posttraumatisk belastningsreaktion.

4. 84.423

Vi sendte en skadeanmeldelsesblanket til forsikrede. I vores følgebrev af 4. november 2009 gjorde vi opmærksom på, at skaden først var anmeldt, når vi havde modtaget den udfyldte blanket.

Vi modtog skadesanmeldelsen den 7. maj 2010. Personskaden var beskrevet som en arbejdsbetinget posttraumatisk belastningsreaktion med flere tilfælde af vold fra den 13. april 1999 og frem. Der blev henvist til Arbejdsskadestyrelsens akter.

Vi bad om en underskrevet samtykkeerklæring til indhentelse af oplysninger hos Arbejdsskadestyrelsen. (Det er en fejl, når vi i overskriften i brev af 3. juni 2010 henviser til skaden den 8. december 2008). I brevet gjorde vi opmærksom på, at vi ikke havde taget stilling til forældelse.

Efter modtagelsen af de lægelige akter fra ASK, afviste vi dækning ved brev af 9. september 2010, fordi tilstanden ikke var opstået pludseligt, men var udviklet over en periode.

Ved brev af 23. september 2010 henviste forsikredes advokat til, at posttraumatisk belastningsreaktion er betinget af enkeltstående traumatiske begivenheder eller situationer af exceptionel truende eller katastrofeagtig karakter. Da Arbejdsskadestyrelsen havde baseret sin afgørelse på en række konkrete overfald, skulle ulykkesforsikringen dække det opståede psykiske mén.

Ved brev af 22. november 2010 fastholdt vi afvisningen og henviste til, at Arbejdsskadestyrelsen havde anerkendt lidelsen som en erhvervssygdom, og at det var en kæde af episoder, som over tid og sammenlagt havde medført de psykiske gener.

Advokaten bad derefter Arbejdsskadestyrelsen vurdere, om de enkeltstående voldelige episoder også kunne anerkendes som arbejdsskader.

Ved brev af 15. december 2010 accepterede vi at suspendere forældelse indtil 1 år, efter den fornyede anmeldelse til Arbejdsskadestyrelsen var afsluttet.

Forsikredes advokat skrev til os den 28. september 2011 og henviste til, at Arbejdsskadestyrelsen havde anerkendt episoder sket den 3. november 2006 og 6. februar 2007 som selvstændige arbejdsulykker.

Vi bad om afgørelserne, som ikke havde været vedhæftet mailen, og modtog nu 3 afgørelser, idet der var føjet en episode sket den 13. april 1999 til. I sin følgemail af 10. februar 2012 skriver advokaten:

'Hermed afgørelserne i alle 3 dage, hvor sagerne anerkendes som ulykkestilfælde, men der udbetales ikke yderligere, idet der allerede som en arbejdsbetinget lidelse er sket udbetaling (i alt 20 % varigt mén). Afgørelserne har dog den selvstændige betydning at det er fastslået at det var enkeltstående begivenheder der opfylder def. for ulykkestilfælde.
Min klient har - med god grund - ikke kunne vægte den enkelte begivenhed ift. den anden, og det var først de sidste, der fik 'filmen' til at knække om end tidligere nok har været med til at oparbejde problemet. Det er derfor de seneste, der er anmeldt.

Ved brev af 20. marts 2012 fastholdt vi, at ulykkesforsikringen ikke dækkede.

Advokaten indbragte sagen for Ankenævnet for Forsikring, hvor endnu en afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen vedrørende en episode den 21. februar 2006 blev fremlagt.

Gjensidige Forsikring fik medhold ved Ankenævnets kendelse nr. 82333.

Forsikredes advokat rettede igen henvendelse til Arbejdsskadestyrelsen ved brev af 18. december 2012 og bad bl.a. Arbejdsskadestyrelsen fordele méngraden på 20 % på de anerkendte arbejdsulykker.

Ved brev af 11. januar 2013 oplyste Arbejdsskadestyrelsen, at det samlede psykiske men på 20 % skulle fordeles ligeligt på episoderne den 21. februar 2006, 3. november 2006 og 6. februar 2007 med skønsmæssigt 5-8 % i hver sag, mens episoden den 13. april 1999 ikke i sig selv medfører en méngrad på mindst 5 %.

Forløbet vedr. den psykiske lidelse
Forsikrede blev i 1992 ansat ved det beskyttede værksted …, hvor hun arbejdede som værkstedsassistent med fysisk og psykisk udviklingshæmmede.
Den 15. april 1999 var hun udsat for en episode, hvor en bruger smed brænde efter hende og var direkte truende.

I 2003 fik hun en depression og var sygemeldt i en uge. Hun blev behandlet medicinsk i et halvt år. Samme år blev hun overflyttet til det beskyttede værksted …, idet det blev vurderet, at der var roligere forhold der.

Af speciallægeerklæring af 20. januar 2008 fremgår følgende:

'[Klageren] beskriver, hvordan brugerne ved værkstedet … og … er meget forskellige med forskellige sygdomme og et forskelligt funktionsniveau. Overordnet set er der tale om fysisk og psykisk udviklingshæmmede, hvor hun beskriver nogle som ældre, plejekrævende, andre multihandikappede, senhjerneskadede, andre igen tidligt omsorgssvigtede og flere med psykiatriske diagnoser.

[Klageren] skulle som værkstedsassistent sætte dem i gang med aktiviteter i naturen, i skoven, eller i haven ved institutionen, opøve dem i sociale færdigheder og beskytte dem i forhold til hinanden og i forhold til deres indbyrdes konflikter, hvor der dagligt var verbale konfrontationer af forskellig art og i gennemsnit en gang om ugen eller hver 14. dag en mere direkte fysisk konfrontation. [Klageren]] skulle her kunne adskille dem og aflede dem.
I … var gruppen overordnet set lidt bedre fungerende og lidt mere selvstændig i forhold til gruppen i …
[Klageren] har 4-5 gange selv været centrum i en konflikt.'

Der nævnes episoden fra 1999 samt episoder fra 2006 og 2007, hvor hun blev grebet i håret og fastholdt af en bruger. I 2007 en situation, hvor hun blev ramt af en kastet kaffekop ved øret, og en anden situation fra 2007, hvor en stol med voldsom kraft blev kastet mod en gravid kollega til [klageren], hvor det lykkedes for [klageren] at gribe stolen.

Endvidere fremgår det af speciallægeerklæringen:

'På arbejdet var man altid sammen med brugerne, herunder i spisepauserne og tilbagevendende kunne [klageren] opleve at have brugerne i hælene dagen igennem, hvor de også stod og ventede på hende udenfor døren, når hun var på toilettet.
Generelt har [klageren] oplevet ledelsen i … som meget fjern. Ved personalemøder var det muligt at drøfte situationen med brugerne, men ofte var der ikke tid. Der har aldrig været tilbud om ekstern supervision.'

Ifølge speciallægeerklæringen kom der i 2007 recidiv af symptomerne fra 2003, og efter flere sygeperioder sygemeldte forsikrede sig på fuld tid efter påske, den 10. april 2007.

Af vurdering af 24. september 2007 fra Arbejds- og Miljømedicinsk Klinik, …, fremgår følgende:

'Patienten angiver imidlertid, at hun ikke mere vil være i stand til at arbejde med sådanne brugere. Hun har gennem en lang, lang periode følt tilskyndelse til at løbe skrigende væk eller at sætte sig i en hjørne og græde. Gennem de senere år har hun fået flere og flere sygedage, selv om hun normalt er meget pligtopfyldende og har svært ved at mede sig syg, ligesom hun ofte er gået på arbejde, når hun følte sig sløj på grund af sin dårlige samvittighed og store pligtfølelse. I foråret 2007 har patienten således haft 19 sygedage, før hun måtte sygemelde sig på fuldtid efter påske.
Patienten angiver, at belastningerne har stået på i årevis. Igennem flere år har hun ikke været i stand til at holde jul, og i sommerferien måtte hun bruge den første uge til at komme sig, og den sidste del af ferien var hun så dårlig ved tanken om, at hun skulle på arbejde igen, at hun ikke kunne overskue noget som helst..."
…
'I foråret 2007 oplevede patienten, at 2 brugere slog ud efter hinanden. Den ene truede en gravid kollega med en stol, som han ville kaste efter hende. Patienten lykkedes dog at gribe denne stol i luften. Hun fik brugerne beroliget og kørte den ene hjem. Dette er blot en af utallige jævnlige voldsepisoder, der er blevet nedskrevet på grønne skemaer. Patienten oplyser, at man har været god til at registrere vold og trusler om vold.'

Den 1. januar 2009 blev forsikrede tilkendt førtidspension.

Den 31. august 2007 skete der anmeldelse til Arbejdsskadestyrelsen som en arbejdsbetinget lidelse, og den 23. september 2009 anerkendte Arbejdsskadestyrelsen, at forsikrede havde pådraget sig en erhvervssygdom i form af posttraumatisk belastningsreaktion jf. erhvervssygdomsfortegnelsens pkt. F.1.

Arbejdsskadestyrelsen lagde vægt på, at forsikrede havde været udsat for gentagne traumatiske begivenheder i form af truende hændelser og fysiske overgreb, senest i 2007. Der beskrives, at forsikrede selv havde været centrum for 4-5 konflikter. Der var flere gange smidt ting efter forsikrede, som havde ramt hende, og brugerne havde opført sig truende. Hun var ligeledes blevet fysisk truet af en bruger, der havde fastholdt hende, og hvor hun blev nødt til at tilkalde hjælp. Hun havde desuden afværget vold mod en kollega.

Méngraden blev foreløbig fastsat til 5 %, idet der ønskedes en ny speciallægeerklæring for fastsættelse af det endelige mén. Méngraden blev ved afgørelse af 22. juni 2010 fastsat til 20 % svarende til middelsvær posttraumatisk belastningsreaktion jf. méntabellens pkt. J.3.

Vi har kendskab til, at der efterfølgende er anmeldt følgende enkeltstående voldsepisoder som arbejdsulykker. Arbejdsskadestyrelsens nummerering starter med 03. Vi formoder, at der også har været anmeldt og behandlet 01 og 02 skader, som vi ikke kender til.

Episode 13. april 1999 (03-sagen)
'Det fremgår af sagens oplysninger at du var ansat som værkstedsassistent på ... Den 13. april 1999 var du sammen med brugerne i gang med at læsse træ på en ladvogn. En voksen udadreagerende mand kastede pludselig et stykke træ efter dig og ramte dig. Du troede først det var et uheld, men efterfølgende kastede han på ny et stykke træ og ramte dig på benet.

Herefter samlede han en sten op, som du troede, at han ville kaste i hovedet på dig. Senere samme dag blev du presset op mod ladvognen og fastholdt, imens brugeren gjorde samlejebevægelser. Du følte dig voldsomt truet af ham og var bange.

Episode 21. februar 2006 (04-sagen)
'Det fremgår af sagen, at du arbejdede som værkstedsassistent på ... Den 21. februar 2006 var der en stor udviklingshæmmet borger, der ønskede at tale med dig. I stod overfor hinanden, da borgeren pludselig trak dig kraftigt ind til sig. Du sagde nej og prøvede at skubbe ham væk. Herefter tog han fat i dit hår og trak kraftigt til. Du følte dig truet og bange og var bange for, at han skulle knække nakken på dig.'

Episode 3. november 2006 (05-sagen)
'Det fremgår af sagens oplysninger, at du arbejdede som værkstedsassistent på ... Den 3. november 2006 sad du i kantinen og spiste frokost. To brugere begyndte at råbe efter hinanden, og den ene kastede en kop mod den anden, som ramte dig på året. Herefter blev der kastet en stol mod din kollega, og du stod imellem og nåede at gribe den. Du følte dig meget truet, da beboeren var uberegnelig og du vidste, at han havde været truende og voldelig mod andre brugere. Du havde efterfølgende psykiske symptomer i form af søvnløshed, hjertebanken med videre.'

Episode 6. februar 2007 (06-sagen)
'Det fremgår af sagens oplysninger, at du var ansat som værkstedsassistent ved ... Den 6. februar 2007 ville en stor udviklingshæmmet bruger tale med dig. I satte jer ved et bord, og pludselig tog brugeren fat med begge hænder i dit hår og rykkede dig meget kraftigt ind til sig. Du følte dig meget truet og bange og fik psykiske symptomer.'

Vores vurdering
…
En selvstændig psykisk skade er omfattet af ulykkesbegrebet, når forsikrede personligt og under omstændigheder, der i øvrigt karakteriserer et ulykkestilfælde, har været udsat for en sådan trussel om eller fare for at blive påført en fysisk skade, at den psykiske skade må anses for påregnelig.

Da der skal foreligge en ulykke i forsikringens forstand, betyder det, at den psykiske skade skal være opstået ved en pludselig og udefra kommende begivenhed og ikke over et tidsrum.

Vi mener fortsat ikke, at forsikredes lidelse er opstået ved enkelte pludselige begivenheder, men skyldes en kæde af episoder, som over tid og sammenlagt forårsagede den psykiske skade. Vi lægger vægt på følgende:

- Forsikredes egne oplysninger til psykolog og psykiater underbygger, at årsagen til hendes posttraumatiske belastningsreaktion skyldes belastninger over et længere tidsrum med en dagligdag præget af verbale eller fysiske konflikter mellem værkstedsbrugerne, som hun skulle bilægge og standse, og hvor hun også selv over i hvert fald 2 år var direkte centrum for fysiske konflikter.

- Forsikrede havde allerede 2003 en depressiv periode, som blev behandlet medicinsk i et halvt år.

- Forsikrede blev ikke langtidssygemeldt i umiddelbar tilknytning til de enkeltstående episoder den 21. februar 2006, 3. november 2006 og 6. februar 2007. Dette skete først den 10. april 2007.

- Sagen er oprindelig blevet anmeldt og anerkendt som en erhvervssygdom.

Vi mener ikke, at Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 11. januar 2013, hvor styrelsen på anmodning fordeler méngraden på enkelt episoder kan tillægges vægt, idet der er tale om et 'bagvendt' ræsonnement. Arbejdsskadestyrelsen har uafhængigt af antallet af traumatiske hændelser fastsat forsikredes psykiske følger til middelsvar posttraumatisk belastningsreaktion, hvilket ifølge méntabellen giver en méngrad på 20 %. Fordelingen på antal selvstændige arbejdsulykker beror på, hvor mange arbejdsulykker, der efterfølgende senanmeldes, og det har forsikrede selv haft indflydelse på.

Det er først i 2011 efter, at Arbejdsskadestyrelsen fastsatte méngraden til 20 %, at der anmeldes episoder som selvstændige arbejdsulykker.

Forsikredes advokat skriver i sin mail af 10. februar 2012, at der har været en påvirkning over tid, samt at det kun er de seneste episoder, der er anmeldt som selvstændige arbejdsulykker.

Der er dermed tale om en selektiv udvælgelse, og der er passende anmeldt 4 episoder fra henholdsvis 1999, 2006 og 2007, så en eventuel fordeling af méngraden på de anmeldte arbejdsulykker ikke kan blive mindre end 5 %.

Anmeldelsernes antal hænger ikke sammen med oplysningerne i speciallægeerklæring af 20. januar 2008, hvor der er nævnt 5 episoder med forsikrede som centrum for konflikt i 1999, 2006 og 2007, idet episoden med kastet kop og kastet stol er oplyst at have fundet sted ved to forskellige lejligheder.

Arbejdsskadestyrelsens nummerering af sagerne fra sag 03 - sag 06 kunne tyde på, at der også har været to forudgående anmeldelser af arbejdsskader, hvor 02 dog muligvis er erhvervssygdommen.

Vi vurderer endvidere, at krav er forældet inden indgivelse af den skriftlige skadeanmeldelse, som vi modtog den 7. maj 2010. Vi har ved brev af 15. december 2010 accepteret at suspendere forældelse indtil 1 år efter, at sagen er afsluttet i Arbejdsskadestyrelsen. Men en suspension kan kun gælde for krav, der ikke allerede er forældede.

Forsikrede blev langtidssygemeldt den 10. april 2007 og vidste senest på dette tidspunkt, at hun har fået blivende følger af arbejdet. Vi modtog først skriftlig skadesanmeldelse den 7. maj 2010, hvilket er mere end 3 år senere.

Af ovennævnte grunde mener vi ikke, at forsikrede kan opnå dækning over ulykkesforsikringen."

Klagerens advokat har i brev af den 25/6 2013 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"Arbejdsskadestyrelsen har fastslået, jfr. også brev af 11. januar 2013, at det varige mén på 20 % fordeler sig med skønsmæssig 5-8 % på hændelsen i 04, 05 og 06 (ligelig fordeling), hvorimod 1999-hændelsen er uden betydning.

Det fratager ikke klager adgang til erstatning under den tegnede forsikring, at der har været tale om en 'opbygning' af tabet, således at den endelige psykiske påvirkning, også i relation til erhvervsevnen, først er realiseret med en forsinkelse.

9. 84.423

Der er tale om 3 begivenheder, der opfylder ulykkesbetingelserne, også på tidspunktet for hændelserne, idet der er tale om helt konkrete forhold, der har indebåret enten fysisk påvirkning i kombination med trussel om fysisk påvirkning (vold).

Det forhold, at der er tale om en kumuleret psykisk påvirkning fratager, som oven anført, ikke adgang til erstatning under den tegnede forsikring.

Arbejdsskadestyrelsen er bistået af lægekonsulenter og har en betydelig sagkundskab til at vurdere dels definitionen af en ulykke, dels fordelingen af en samlet méngrad på flere forhold.

Der foreligger i sagen ikke fra indklagedes side det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsen sagkyndige vurdering.

Arbejdsskadestyrelsens vurderinger må derfor lægges til grund.

På denne baggrund, og da der, som nævnt, i alle tilfælde har foreligget enten vold direkte mod klager eller trusler om vold mod klager og/eller mod hende, kolleger eller andre beboere/brugere, herunder at hun er blevet rykket og fastholdt, skal der ydes erstatning.

Jeg henviser til ankenævnets faste praksis, blandt andet sag 79.557.

Der henvises endvidere til retspraksis, jfr. blandt andet U2010.1609H, hvor Højesteret har fastslået, at en psykisk skade efter overfald eller trusler herom også er et ulykkestilfælde, også selv om overfaldet ikke efterlader sig fysiske forhold. Selvstændig psykisk skade således også et ulykkestilfælde.

På baggrund af dette, at der er tale om enkelte episoder med et fysisk element, hvor klager i hvert tilfælde enten har fået kastet noget efter sig, er blevet rykket i eller fastholdt, skal der ske anerkendelse, og der skal ske en fordeling mellem de enkelte begivenheder i henhold til Arbejdsskadestyrelsens vurdering."

Selskabet har i brev af den 4/7 2013 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"Vi bemærker, at advokaten skriver:

'Det fratager ikke klager adgang til erstatning under den tegnede forsikring, at der har været tale om en 'opbygning' af tabet, således at den endelige psykiske påvirkning, også i relation til erhvervsevnen, først er realiseret med en forsinkelse.' og

'Det forhold, at der er tale om en kumuleret psykisk påvirkning fratager, som oven anført, ikke adgang til erstatning under den tegnede forsikring.'

Dette er vi ikke enige i, idet ulykkesforsikringen dækker følger af en begivenhed, der kommer udefra og pludseligt, og ikke en kumuleret påvirkning over tid.

En kæde af episoder over tid, som ender med en psykisk skade, opfylder ikke ulykkesforsikringen krav om pludselighed."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**Ulykkestilfælde/Ulykkesdefinition:**

…

B. Hvis Udvidet ulykkesforsikring er fravalgt dækker forsikringen efter følgende ulykkesdefinition:

Ved et ulykkestilfælde forstås en påviselig beskadigelse af legemet, der ufrivilligt rammer den forsikrede ved en begivenhed, der kommer udefra og pludseligt. Ved beskadigelse af arme og ben kræves alene, at årsagen til skaden skal være pludselig og med påviselig beskadigelse af legemet til følge.

Méngraden
Méngraden er den invaliditetsprocent vi eller Arbejdsskadestyrelsen fastsætter og som også kaldes for varigt mén.
…
6. Fastsættelse af méngraden

6.1
Méngraden fastsættes efter reglerne i Lov om sikring mod følger af arbejdsskade paragraf 33, stk. 2. Ved fastsættelsen af méngraden kan der fratrækkes for forudbestående lidelser.

6.2
Eventuel uenighed mellem forsikrede og Nykredit om méngraden bliver afgjort ved forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen med bindende virkning for begge parter.
…
VARIGT MÉN FRA 5 %-10%
BETINGELSER R220002

Gælder kun, hvis det fremgår af policen

24. Tillæg til Ulykkesforsikring

Forsikringen er udvidet således, at den også dækker varigt mén fra 5% - 10 %."

Nævnet udtaler:

Selskabet har ikke tidligere påberåbt sig forældelse - hverken ved skadeanmeldelsen den 7/5 2010, eller da sagen blev indbragt for nævnet første gang den 2/4 2012 - og selskabet accepterede den 15/12 2010 at suspendere forældelsesfristen. Nævnet finder, at selskabet herved har afskåret sig fra at påberåbe sig, at klagerens krav var forældet ved skadeanmeldelsen.

Nævnets flertal udtaler herefter:
Det må lægges til grund, at Arbejdsskadestyrelsen efter nævnets kendelse den 3/12 2012 har præciseret, at klagerens samlede varige mén på 20 % skal fordeles ligeligt på de anmeldte ulykkestilfælde, der indtraf henholdsvis den 21/2 2006, den 3/11 2006 og den 6/2 2007 med skønsmæssigt 5-8 % i hver sag.

På baggrund af sagens lægelige oplysninger, herunder journal fra arbejds- og miljømedicinsk klinik og speciallægeerklæringen af den 20/1 2008, er det nævnets flertals opfattelse, at klagerens lidelse skyldes belastninger over en længere periode, og uanset den efterfølgende fordeling af belastningerne findes det fortsat ikke godtgjort, at én af de anmeldte episoder alene har medført en méngrad på minimum 5 %.

Nævnets mindretal udtaler:
Det fremgår af forsikringsbetingelserne, at eventuel uenighed om méngrad bliver afgjort af Arbejdsskadestyrelsen med bindende virkning for parterne.

Arbejdsskadestyrelsen har efter nævnets kendelse den 3/12 2012 præciseret, at klagerens samlede varige mén på 20 % skal fordeles ligeligt på de anmeldte ulykkestilfælde, der indtraf henholdsvis den 21/2 2006, den 3/11 2006 og den 6/2 2007 med skønsmæssigt 5-8 % i hver sag.

Det fremgår videre af forsikringsbetingelserne, at forsikringen er udvidet således, at den også dækker varige mén fra 5 % - 10 %. På denne baggrund og under hensyntagen til Arbejdsskadestyrelsens vurderinger finder nævnets mindretal, at selskabet ikke har været berettiget til at afvise at yde forsikringsdækning.

12. 84.423

Efter udfaldet af stemmeafgivningen

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Poul Sørensen